

Školitelský posudek na bakalářskou práci **Kateřiny Tvardíkové: Jak ptáci hodnotí riziko predace v zimních potravních experimentech.**

O mém zájmu o antipredační chování ptáků se snad netřeba šířit. Poměrně jednoduchý a přitom efektivní způsob jeho výzkumu představují zimní experimenty na krmítcích. Již poměrně dlouho jsem s jejich pomocí chtěl studovat, jak ptáci rozpoznávají a hodnotí potenciální predátory. Kolegyně Tvardíková sice nebyla první, kdo se tématu chopil, na rozdíl od svého předchůdce a obávám se i následovníků jej však dotáhla do úspěšného konce.

Její úkol jsem jí přitom některými svými rozhodnutími spíše ztížil než zjednodušil. Mám na mysli především volbu stanoviště pro krmítko, která se po několika prvních pokusech ukázala jako nevhodná. Bylo proto nutno design experimentu upravovat, což zkrátilo délku pokusného období. Přesto je shromážděný materiál více než úctyhodný, což dokládá nasazení kolegyně Tvardíkové. Poměrně velké rozměry krmítka zvolné se záměrem potlačit kompetici přítomných ptáků pro změnu podstatně zvýšily časové nároky na zpracování získaných dat. Vše se však podařilo úspěšně zvládnout a získané výsledky jsou natolik kvalitní, že je možno uvažovat o jejich publikaci, což není u ornitologických bakalářek standardem. Zároveň otvírají četné směry pro další výzkum.

Předchozí odstavce zajisté předznamenávají mé veskrze kladné hodnocení pracovního nasazení kolegyně Tvardíkové. Vyznačovala se nadprůměrnou pracovitostí a to jak v terénu tak i při zpracování získaných dat a vlastním sepsování předloženého díla. V terénním výzkumu bych vyzdvihl to, že pracovala v kruté zimě 2005/2006 a nejen, že nepodlehla malomyslnosti ale ani chorobám, jak se za časté stává mým méně odolným diplomantům. Při sepsování mě velmi příjemně překvapila nejen schopnost ale i ochota vyjadřovat se jinak než holých větách, vlastnost u současných studentů spíše vzácná. Aby tento portrét nevyzněl zcela nedůvěryhodně, měl bych se pokusit dodat do něj nějaké stíny. Opravdu mě ale žádné nenapadají. Snad bych uvedl určitý nedostatek sebedůvěry a z něj vyplývající menší snahu zapojit se aktivně do plánování experimentů. Je ale otázka, nakolik je tento nedostatek horší než, u studentů daleko častější vzpurnost, a neochota podřídit se jakékoliv radě.

Nezbývá mi než ukončit tento posudek prohlášením, že jsem s předloženou prací i její autorkou navýsost spokojen a nemám pochyby o její úspěšné obhajobě.

Č.B. 5.6. 2007

Roman Fuchs

